

počitku, se je zaslísal iz kota, kamor je bil položil čajno posodo, nenavaden šum. Obrnil se je zaspan na drugo stran in bi bil ravno lepo zadremal, ko je znova začul isti šum. To je pa že vendar čudno! Vstal je, napravil luč in — skoraj bi mu od strahu in groze padla svetilka iz rok — ko je pogledal v kot, je videl, kako se je čajni kotliček spreminjal v lisico, ki je pričela skakati in noreti po izbi. Brez besed je mož nekaj časa strmel v čudno žival. Ker pa je bil bistré glave, je sklenil, ko se mu je strah malce polegel, da bo čarovnijo čajnega kotlička in zabavni lisičji ples razkazoval za denar po svetu.

Potoval je od sejma do sejma in kazal strmečim ljudem, kako nastane iz navadnega železnega kotla lisica. Prijazna živalca je uprizarjala vse mogoče skoke in druge umetnije, se vrteča, metala pahljačo v zrak in jo zopet ujela ter tako dovršeno plesala na vrvi, da je bilo staro in mlado nad vse navdušeno. Ljudje so se radi zbirali okrog

piskroveza in niso štedili z darovi in denarjem, saj so imeli obilo zabave z vragolijami male lisice, ki se je po predstavi na migljaj svojega gospodarja takoj spet spremenila v čajni kotliček. Kmalu je postal mož tako slaven, da ga je celo cesar poklical k sebi na dvor, da bi zbranim dvorjanom pokazal čudoviti kotliček in živahno lisico. Po predstavi so ga bogato obdarili in ga s pohvalo in priznanjem odpustili domov.

Bogat in slaven je prišel piskrovez naposled v vas, odkoder je bil pričel svoje potovanje. Tudi starega duhovna ni pozabil, saj se je imel zahvaliti prav za prav le njemu za svoje blagostanje. Takoj, ko je prišel domov, se je javil pri njem in ga naprosil, da bi sprejel veliko vsoto denarja za zidavo novega templja, kamor bi shranil tudi njegov zaklad, železni kotliček za čaj. Zgodilo se je po njegovi želji. In vsak, ki obišče tisto japonsko svetišče, še danes lahko občuduje železni kotliček, ki ga hranijo kot veliko svetinjo.

NA KLOPCI

*Najlepši čas je sonca polni maj,
ki vsako leto raj na zemlji ustvari.
Mladina skače, vriska; — na klopec
posedajo prijatelji spet stari.*

*O davnih časih, o mladostnih dneh
na soncu pogovarjajo se radi.
Kako je vendar dolgo, dolgo že,
ko tudi oni še bili so mladi!*

*»Takole smo skakali tudi mi
in žogali v pomladni se naravi!«
Vsakršne misli starčkom se bude,
cel roj spominov jim šumi po glavi.*